

SECRET SPELLS

A TARTALOMBÓL

20 éve a pályán	1
Így ünnepelünk....	1
Memento	1
Pillanatképek	2-3
Crazyshow, még 1x	4
A kedvenc fotóim	1-4
Az Alphaville ma	4

MEMENTO

- 1984 < 20 >
Három kislemezük (Big in Japan, Sounds like a melody, Forever Young) és egy óriási bemutatkozó albumuk (Forever young) jelent meg, amelyek világhírűvé tették az együttest. Mindezek dacára az egyik alapító tag, Frank Mertens, az év végén kilépett a trióból.
- 1989 < 15 >
Ebben az évben jelent meg a harmadik albumuk a *The Breathtaking Blue* és a hozzá kapcsolódó filmjük az avantgárdnak mondható *Songlines*.
- 1994 < 10 >
Szakmailag aratott óriási sikert a *Prostitute* című album, a közönségsiker jóval szerényebb. Ezen a lemezen hallható az *Ivory Tower*, a 10. évforduló kapcsán.
- 1999 < 5 >
Megjelent a legendás *Dreamscapes* antológia, 8 cd-ből álló gyűjtemény, amelyet csak az interneten forgalmaztak, óriási sikerrel, és ebben az évben zajlott az első világ körüli turné a *Dreamscapes Tour*.

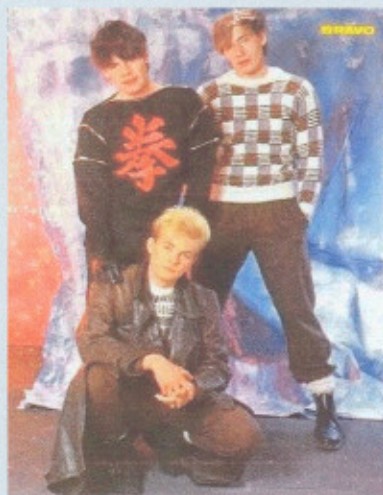
alphaville

ALPHAVILLE 20 ÉVE A PÁLYÁN

1984. január 5-én valami újtárra indult. Akkor még sem ők, sem mi nem tudhattuk, mi is lesz ebből valójában. Természetesen az Alphaville indulásáról, vagyis a *Big in Japan* kislemez megjelenéséről van szó. Aztán beigazolódni látszott a dalhoz és a zenekarhoz fűzött remény, hiszen három hónap múlva a dal listavezető lett Németországban, majd Európa számos országában is. Valami elkezdődött...

Akkoriban, tizenévesen valami örületes rajongással figyeltem a rádiót, hogy mikor és melyik dalt lehet majd elcsípni. A magyar sajtó is csak év vége felé hozott le néhány anyagot a zenekarról, amúgy meg a külföldi újságok (Bravo stb.) szinte elérhetetlenek voltak egy magamfajta vidéki srác számára. Így hát ma is nagyon tudok örülni, ha egy ritka fényképre bukkanok valamelyik honlapon a zenekar „hőskorából”. Tíz egynéhány évesen, mindig attól rettegtem, mi lesz ha nem lesz Alphaville? Nos, kérem, megváltozva, kissé megöregedve ugyan, de van, húsz év után is.

„what a glorious feeling”

Az Alphaville 1984-ben

IGY ÜNNEPELÜNK 2004-BEN

Emlékezetes volt az AV 20. születésnapja 2001-ben, hiszen sikerült azt nagyszerűen megünnepelni a *Forever Pop* remix-albummal.

Most az újabb évforduló kapcsán ismét ígéretes kiadványok előtt állunk—tudható meg a zenekar hivatalos honlapjáról.

Így kapható lesz ismét a méltán elhíresült *Dreamscapes* antológia némileg felújítva (egy CD-ROM változatról lenne szó!) de kiadásra kerül egy újabb válogatás lemez is, amelynek egyelőre csak a munkacíme ismeretes: *Rarities*. Olyan dalok lesznek hallhatóak rajta, mint a *Jet Set* legendás Jellybean mixe, vagy a *Moonboy*, Bernhard újrakoncolásában! (Amerikai kiadás!)

És persze nem is beszélve egy vadi új (szimpla) Alpha albumról, amely 2004. őszére lesz várható.

Tárgyalások folynak egy esetleges újabb best of lemezről, és egy DVD is várható az elmúlt 20 év videóival, legemlékezetesebb tv-szerepléseivel, koncert részletekkel. Sőt, Marian egy olyan DVD-megjelenését is kilátásba helyezte, amely az 1996-os skandináv klub turnét mutatná be.

A jubileumi könyvekről már nem is beszélve!

Izgatottan várjuk...

„it's more than
a dream,
maybe we're
drowning in
empires of
delight „

1986: Afternoons In Utopia, egy album a rajongóknak

PILLANATKÉPEK BY VAFE 1985-1986

1985-ben nekem is át kellett élnem a tagcserét, amely nagyon rosszul érintett, mert Frank volt a kedvencem. Úgy május körül tudtam csak meg, mert az alfás barátaim egy budapesti kirándulás után új felállású jelvényekkel tértek haza, és egyikőnk sem tudta mire vélni azt a *hosszú hajú* fickót Mertens helyett. A kedvenc újságunkból értesültem ismét, hiszen a VI egy tavaszi számában bukkantunk a „*Tagcsere az Alphaville-nél*” cikkeire. Döbbenet volt... A másik pedig a kirobbanó Modern Talking láz volt. Últam is nagyon, mert egy csomó barátom „ejtette” az AV-t miattuk. Az MT láz másfél év után elmúlt a zenekarral együtt, az AV meg/maradt, a mai napig, legalábbis nekem. Visszatérve '85 májusához: az egyik vasár-

nap felejthetetlen maradt. Emlékszem, az iskolai néptánc csoporttal fellépésünk volt délután. Még izgatottabbá az tette ezt a napot, hogy a délelőtti Zenebutik az „*úgy hangzik, mint egy dallam*” dalukkal kezdődött, annak is a nagyszerű garage work változatával, mint tudtam meg később. Óriási hatással volt rám. Nagyon tetszett, ahogy Frank és Bernd „versenyezték” hangszereik mögött, Bernd hátra-hátra nézve Frankra. Emlékezetes volt még, amikor is Marian a szóló utáni refrént egy telefonkagylóba énekelte. Mozgása (ami talán a tánra akart hasonlítani) pedig már ekkor botrányos volt... Mindenesetre, csak 10 évvel később sikerült megszerezni ezt a videót is, hiába ismételték meg az adást a következő héten (ekkor is néztem), akkori-

ban szinte senkinek nem volt még videomagnója, színes tv is alig. Azt hiszem, ekkor vált teljessé a zenekar és a szintetizátorok iránti rajongásom. Csakhogy, az első szintimre és a zenekarral való találkozásra még tíz évet várnom kellett...

1986 is érdekes volt. Kezdődött mindjárt azzal, hogy sikerült megszereznem a zenekar autogram címét, s lázas levélírásba kezdtem. Majd édesanyám barátnője lefordította németre a levelet. Egy hónap múlva jött a válasz egy nagyszerű autogram kártyával. A zenekar a *jet set*es szerelésben, hát baromira tetszett. El is indítottam a suliban egyféle inváziót ezzel kapcsolatban. Sokan írtak, s kaptak választ. (A döbbenet akkor következett be, amikor az egyik csaj már egy újabb

tam. Képzeld el, az MT már a negyedik lemeznél tartott, az AV-nak meg nem akarták kiadni az új lemezét, jogi és pénzügyi

viták miatt. Ha jól tudom, el is vesztették a pert. A guta majd megütött.

Végül is, áprilisban megjelenhetett a „*táncolj velem*” kislemez. Sosem felejttem el azt a vasárnap délutánt: a Poptarisznában 3x ment le az új dal, ráadásul úgy, hogy harmadszor a maxi verzió! Gondolhatod, másnap ujjongtunk a suliban! Mindenki az új dalról áradozott... Vezette is sokáig a Pop Tari Top listát (ez a Poptarisznaya slágerlistája volt, és talán még ma is

létezik), ráadásul az év végi összesítést is megnyerte. 1987 első hajnalán is ott kupurogtam a rádióm mellett, és végighallgattam a slágerlistát, megérte. A B. Tóthot meg a fene ette biztos, amiért az AV nyert. Nagyon haragudtam rá meg a műsorára. Ugyanis amikor a Hegedűs Laci mesélt a zenekar peres ügyeiről, ő egyszerűen ki-

jelentette, hogy nem sajnálja őket, meg hogy mennyire utálja az Alphaville-t. A seggfej.

PILLANATKÉPEK BY VAFE 1989-1996

1989 májusában megmozdult valami: egyik hétfő reggel azzal fogadott a padtársam, hogy hallottam-e az új AV kislemezt, amelynek valami „Rómeók” a címe. Teljesen ledöbbsentem, annyira érthetetlen volt számomra, miért nem hallgattam meg épp azt a Vasárnapi koktélt. Kérdeztem a haveromat, milyen az új dal + hogy fel-a magnót néhány másodperc után, Gondoltam, ez jól kezdődik. Nékerestek az új dal kapcsán, de nekem sem volt meg. Csak jó né-amikor is elkezdtek játszani a Danubius Rádió német nyelvű slágerlistát, ott is sokszor lement. mire „a lélegzetelállító kékség” szén megszerettem a kemény még nem gondoltam volna, hogy zenék iránt, mint derült ki ké-album igazi meglepetés volt, hi-az első kettőre. S ugyan még ket-eső” és „a szerelem rejtelméi”) különösebb visszhangot ez az al-dám „Ariana” című dalt játszo-ett az albumot szeretem a legin-írta annak idején egy kritikusuk, hogy ez a lemez „a hallgatás zenéje”. Az albumhoz pedig készült egy film is „dallamok” címmel, melyet 1990 elejétől lehetett kapni videokazettán, sőt a zenekar egy turné keretében is bemutatta azt Németország nagyobb városaiban. Nekem pedig csak 1991 karácsonyára sikerült megszereznem ezt a filmet, a családom német barátai hoztak egy példányt belőle. Ez az ere-deti példány azóta is a gyűjteményem egyik féltve őrzött darabja.

vette-e, de azt mondta, lekapcsolta olyan irdatlan csörömpölés az egész. hány napon belül, rengetegen meg-senkinék nem tudtam segíteni, mert hány nap múlva tudtam felvenni, rádióban. Emlékszem, akkor még a volt, és abban hallgattam mindig a Nagyon szokatlan volt ez a dal, de című albumhoz hozzájutottam, egé-gitáralap és szóló ellenére. Ekkor az AV ennyire fogékony a keményebb söbb, évek elteltével. A harmadik szén zenei világában nem hasonlított tő dal megjelent kislemezen („nyári ennek ellenére nem igazán váltott ki bum. A rádiók is a lendületes és vi-ták. Pedig mindent összevetve, talán kább a mai napig is. Nem véletlenül

1994 is izgalmasan alakult. Valamikor júliusban néhány Alphaville barátommal együtt töltöttünk egy hetet Bükkszéken. Beugrottunk Egerbe is, ahol Csabával az egyik könyvesbolt hírlapjai között nézelődünk, és ezek között bukkantunk az új AV kislemez hírére. Eufórikus hangulatban teltek nyaralásunk utolsó napjai és már alig vártuk, hogy kezünkben tart-hassuk az új maxit. Hazatérésünk után Ákosék rögtön ro-hangálni kezdtek a lemez után, s hamarosan sikerrel is jártak. A „bolondok” című új

dal lenyűgöző volt. Gondolj csak bele! Öt év után végre új dala volt az AV-nak! Ami pedig az új „kurva” című albumot illeti, stilszerűen a keszthelyi sétálóutcán bukkantam rá, egy szeptember délután. Először, ahogy végiglapozgattam a le-meztartót, elsiklottam felet-te, mert azt hittem hirtelen ránézve, hogy a kislemezt látom. De egy pillanat alatt végigfutott bennem, hogy az mégsem az a borító. Léleksza-kadva rohantam be az üzlet-be, követelve, hogy azonnal vegyék ki nekem azt a lemezt. Az eladó próbált beszélgetni

velem - hogy milyen jó ez a lemez, és hogy a fickó hangja olyan, mintha Bowie-t hallaná némelyik dalban - de igazából nem tudtam ráfigyelni, mert a dalokba hallgattam bele. Nem is bírtam kívánni, hogy minden dal sorra kerüljön, hanem gyorsan hazafelé vettem az irányt... Napokig elvoltam az új lemez-zel, nagyon tetszett és a mai napig nagyon szeretem. Valami különös véletlen folytán meg-éreztem, hogy „a lehetetlen dílom” lett a második kislemez, melyet egy német barátomtól kaptam meg decemberben.

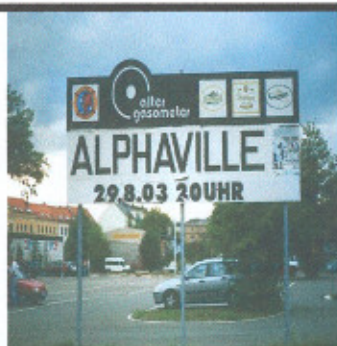
1996-ban igazán fontos dolgok történtek az Alpha háztáján. Március második nagy napja marad életemnek: ekkor láttam először élőben az Alphaville-t. Ehhez egészen Freibergig kellett mennünk a Heltai barátaimmal. Óriási élmény volt az utazás és maga a koncert is. Fantasztikus volt az intró, a show kezdete, Marian óriási volt azon az estén. Mondhatnám azt is, hihetetlen volt, hogy ott álltam és részese voltam ennek a koncertnek. Emlékszem, a koncert után magunkba roskadva ül-tünk az autóban, kóláinkat kortyolgatva. Akkor talán fel sem fog-tuk, milyen nagy esemény részesei voltunk. Kettő dal minden-kepp emlékezetes marad, hiszen ezen a bulin játszották először a „wish you were dead”-et (később: wishful thinking) és harma-dik ráadásként a „if the audience was listening”-et. Döbbenetes volt. A koncert után némi sorbaállás és várakozás után sikerült bejutni a színpad mögé, ahol beszélhettünk Mariannal és Bernhard-dal, sőt közös fotókat is készíthettünk.

„all i want is
you, don't you
know that
forever loving
you, don't you
know that it's
true,”

1997: A Salvation album már Echolette nélkül készült el

SECRET SPELLS

THE BLUE SUNSHINE ALPHAVILLE FC
from 1992 ad

Contact:

THE BLUE SUNSHINE ALPHAVILLE FC
1103 Budapest, Őzláb u 36.
ariana@axelero.hu

VAJDA FERENC
vajda.ferenc@eglo.com

XIII. évfolyam, 1. Szám
Írta és szerkesztette: Vajda Ferenc
A Pillanatképek a „Dreamscapes—ahogy én
megéltém” című írásból valók
by vafe/2000.

AZ ALPHAVILLE NAPJAINKBAN

2003. március 18-án *Bernhard* kilépett az Alphaville-ből, így mára már csak Gold maradt az eredeti felállásból. Mondhatnánk úgy is: Ő az Alphaville, kiegészítve Rainer Bloss-szal és Martin Lister-rel. Az új felállítás a 2003. januárjában megjelent *Crazyshow* című lemezzel mutatkozott be. Martin az AV live zenekarával vált ismertté. 1995-től dolgozik már Mariannal. Első közös munkájuk a *Stark Naked* live album volt. Rainer jóval korábban, már 1987-től dolgozik Golddal, első közös projektjük az *Albert & the heart of Gold* volt. Azóta csaknem az összes album munkálataiban részt vett, 1992-től társszerzője a zenekarnak. És a folytatás? Nos, ígéretesen hangzik, miszerint a soron következő albumuk munkálatai elkezdődtek 2003. november 10-én, és mivel egyenlőre egy szimpla albumról van szó, remélhetjük az őszi megjelenést.

MÉG EGYSZER A CRAZYSHOW-RÓL

Jóllehet az előző szám szinte csak ezzel a lemezzel foglalkozott, mégis úgy érzem, a témát ki kell egészítenem néhány gondolattal, amelyek azóta fogalmazódtak meg bennem. S teszem ezt azért, mert be kell valanom férfiasan, ez volt az első olyan Alphaville album, amelyet nagyon felületesen hallgattam és kezeltem, pontosan azért, mert nagyon nehezen tudtam megbocsátani Gold-nak, amiért Lloyd-ot kihagyta a produkcióból, és Ő ezért vette a kalapját. És bár a témával kapcsolatban eléggé eltérő véleményeket hallottam és olvastam az elmúlt hónapokban, én maradok az eddigi álláspontomnál, még ha ez a lemez rovására is írható.

...és a show folytatódik

Szóval, az elmúlt év utolsó két hetében a szabadságomat töltöttem, és vettem a fáradságot, leültem a cd játszó mellé egy fülhallgatóval és végighallgattam úgy igazából az elejétől a végéig az egész show-t, amit eddig így nem tettem meg. Természetesen óriási hatással volt rám a zene,

és főleg azoknál a daloknál, amelyeket eddig nem soroltam a húzósbabb nóták közé. Így rögtön a nyitó dal a *State of dreams* és az azt követő *Ship of fools* lett a kedvencem, az igazán vájt fülűeknek szóló hangszerezéssel és az eddig általam sehol nem hallott effekteknek köszönhetően. De ugyan ezt kell elmondanom a *Return to paradise 1-2*-ről és a *Girl from*

Pachacamac nótákról, amelyek felett eddig sikerült elsiklanom egy-egy képlegyintéssel kísérve.

S bár az AV történetében fontos szerepe van és lehet a DS 11 és 12 lemezeknek is, én ezeket most (néhány dal kivételével) mégsem éreztem olyan meggyőzőnek...